

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 7. května 2013 odvolání obžalovaného **Igora B** [REDACTED], nar. [REDACTED], a poškozených **Leona R** [REDACTED], **Hany R** [REDACTED], **Jakuba R** [REDACTED], **Natálie R** [REDACTED], **Dominika R** [REDACTED] a **Tomáše F** [REDACTED] proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 20. 12. 2012, č.j. 3 T 16/2012-796, a rozhodl takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného a poškozených **Leona R** [REDACTED], **Hany R** [REDACTED], **Jakuba R** [REDACTED], **Natálie R** [REDACTED], **Dominika R** [REDACTED] a **Tomáše F** [REDACTED] **z a m í t a j í**.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečiny usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku a těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Za tyto přečiny byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dohledem. Dále mu byl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu sedmi let. Okresní soud rovněž rozhodl o nárocích na náhradu škody a zavázal obžalovaného zaplatit poškozeným **Jiřině R** [REDACTED] částku 240.000,-Kč, **Miroslavě Š** [REDACTED] částku 609.561,-Kč, **Leonu R** [REDACTED] částku 330.632,-Kč, nezletilým **Jakubu**, **Natálii** a **Dominiku R** [REDACTED] každému částku 175.000,- Kč. Se zbytkem uplatněných nároků byli poškození **Jiřina R** [REDACTED], **Miroslava Š** [REDACTED], **Leon R** [REDACTED], nezl. **Jakub R** [REDACTED], nezl. **Natálie R** [REDACTED] a nezl. **Dominik R** [REDACTED] odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 228 odst. 1 (správně 229 odst. 1 – jde zřejmě o písařskou chybu) trestního řádu byli poškození **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, **Hana R** [REDACTED] a **Tomáš F** [REDACTED] odkázáni s celými svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Uvedených přečinů se obžalovaný podle zjištění prvního soudu dopustil tak, že dne 21.5.2011 kolem 17:55 hodin, na silnici č. I/7 v úseku mezi křižovatkami **Slaný-Tuřany** a **Slaný-Smečno**, na km 22,478 v okrese **Kladno**, jako řidič osobního automobilu zn. **Nissan GT-R CP**, bílé barvy, r.z. [REDACTED], jedoucí ve směru **Louny-Praha** začal nepřiměřeně vysokou rychlostí jízdy pohybující se v rozmezí 130-150 km/hod. předjíždět kolonu vozidel, ačkoli měl výhled dopředu zakrytý před ním rovněž předjíždějícím osobním automobilem zn. **Nissan GT-R**, červené barvy, řidiče **Tomáše V** [REDACTED], a když se toto před

ním předjíždějící vozidlo zařadilo doprava, náhle se před ním objevil protijedoucí osobní automobil zn. Renault Twingo, r.z. [REDAKCE], řízený poškozeným Danielem R[REDAKCE], před kterým se obžalovaný nestačil zařadit vpravo před vozidla, která předjížděl a v reakci na nastalou situaci řidič Daniel R[REDAKCE], aby zabránil čelnímu střetu s vozidlem obžalovaného, byl donucen strhnout řízení vozidla prudce vpravo, čímž s vozidlem vyjel mimo vozovku ve svém směru jízdy, a to přes silniční příkop do travnaté stráně, kde se vozidlo několikrát převrátilo a zůstalo stát na střeše, při rotaci vozidla došlo k uvolnění bezpečnostního pásu poškozeného Daniela R[REDAKCE], který byl i se svojí spolujezdkyní poškozenou Miroslavou Š[REDAKCE] katapultován ven z vozidla, v důsledku čehož Daniel R[REDAKCE], nar. [REDAKCE] utrpěl smrtelné zranění, kterému na místě podlehl, jeho spolujezdkyně Miroslava Š[REDAKCE] utrpěla otřes mozku, zlomeninu 3.-5. žebra vpravo s průnikem volného vzduchu do podkoží hrudní stěny vpravo a do pravé pohrudniční dutiny s malým množstvím volné krve v pravé pohrudniční dutině, zlomeninu horního a dolního raménka stydké kosti vpravo a rozlomení křížokyčelního skloubení vpravo a pro toto zranění byla v běžném způsobu života podstatně omezena po dobu nejméně 7 měsíců v důsledku nutnosti pohybu za pomoci berlí bez plně zátěže pravé dolní končetiny.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včasné odvolání, odvolání podali rovněž poškození Leon R[REDAKCE], Hana R[REDAKCE], Jakub R[REDAKCE], Natálie R[REDAKCE], Dominik R[REDAKCE] a Tomáš F[REDAKCE].

Odvolání obžalovaného směřuje proti výroku o vině a je jedním z jeho obhájců podrobně zdůvodněno. Obžalovaný namítá, že rozsáhlé dokazování, které okresní soud provedl, nebylo objektivně zhodnoceno, pokud jde o svědecké výpovědi, a nebylo doplněno dalšími důkazy, které by odstranily rozpory v závěrech znaleckých posudků, pokud jde o připoutání poškozené Š[REDAKCE] a o technickou přijatelnost verzí nehody podle popisu svědků. Svědecké výpovědi okresní soud podle názoru odvolatele vyhodnotil účelově, vyšel z výpovědí svědků E[REDAKCE] a R[REDAKCE], kteří jediní označili obžalovaného jako viníka nehody a zcela pomíjí výpovědi svědků P[REDAKCE] a R[REDAKCE], kteří naopak popsali, že byli ohroženi červeným vozidlem svědka V[REDAKCE] a nikoliv vozidlem obžalovaného, které vůbec neviděli. Nepřesnost jednotlivých výpovědí a jejich vzájemné rozpory je tak vysoká, že bez pochybností na vinu obžalovaného usoudit nelze, některé výpovědi se vzájemně vylučují. Nehodový děj uváděný v rozsudku je technicky nepřijatelný, jestliže obě vozidla Nissan jela za sebou v minimálním odstupu několika metrů, jak uvádí řada svědků. V takovém případě nebylo možné, aby se prvé vozidlo zařadilo včas a Twingo poškozených neohrozilo. Obhajoba zásadně odmítá závěry znaleckého posudku Ing. Kučery, který vychází jen z výpovědi svědkyně R[REDAKCE]. Znalec měl zkoumat nehodu z technického hlediska a nikoliv

hodnotit výpovědi svědků. Pokud znalecky nelze zavinění na nehodě prokázat, měl by se rozsudek pečlivě vypořádat s hodnocením jednotlivých výpovědí, to však první soud neudělal, zejména absentuje hodnocení výpovědí svědků R. a P. Odvolatel dále vytýká, že okresní soud se vůbec nezabýval hodnocením spoluviny řidiče R., ačkoliv bylo prokázáno, že řídil vozidlo pod vlivem drog, což mohlo subjektivně ovlivnit jeho schopnost včas se protijedoucím vozům vyhnout. Stejně tak se měl soud zabývat hodnocením spoluzavinění poškozené Š., u které bylo prokázáno, že nepoužila bezpečnostní pás. Okresní soud měl hledat vysvětlení nehodového děje i v oblasti dopravní psychologie. Odvolatel považuje za vyloučené, aby řidič Twinga viděl, že v protisměru jedou předjíždějící vozidla, přesto pokračoval v jízdě proti nim a reagoval až poté, co červené vozidlo dokončilo předjíždění a zařadilo se, jak to popisuje svědkyně R. Je naopak pravděpodobné, že i kdyby se červený Nissan stačil zařadit, řidič Twinga by na něj reagoval a vyjel vpravo. Odvolatel konečně poukazuje i na to, že okresní soud původně zamýšlel vyžádat doplněk znaleckého posudku z oboru zdravotnictví k bližšímu objasnění otázky, zda poškozená Š. byla při jízdě připoutána. Od tohoto záměru však soud upustil a bez dostatečných podkladů uzavřel, že připoutána byla. Celkově dovozuje, že nebylo prokázáno jednoznačně a s nejvyšším možným stupněm jistoty, že to byl právě obžalovaný a jeho vozidlo, na které musel řidič R. reagovat a mělo být postupováno podle zásady in dubio pro reo. Obžalovaný proto navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby ho zprostil, případně vrátil věc okresnímu soudu.

Včasné odvolání podali prostřednictvím svého zmocněnce poškození Leona R., Hana R., Jakub R., Natálie R., Dominik R. a Tomáš F. Nesouhlasí s tím, že jim nebylo přiznáno vše, co požadovali a argumentaci okresního soudu považují za mylnou. Okresní soud uvedl, že nebyly předloženy žádné konkrétní důkazy ve vztahu k požadavku na nemajetkovou újmu. Podle názoru odvolatelů však takových důkazů nebylo třeba. Náhlé a neočekávané úmrtí blízké osoby, tedy syna a bratra poškozených Leona, Jakuba, Natálie a Dominika, je vždy spojeno s významnými citovými útrapami. Postup soudu I. stupně jde proti smyslu současné procesní úpravy. Nárok uvedených poškozených na přiměřené zadostiučinění je jednoznačný a měl být přiznán. U poškozených Hany R. a Tomáše F. odvolání zdůrazňuje, že Hana R. je manželkou otce zemřelého a Tomáš F. jejím synem. Rodina R. žila a žije ve společné domácnosti delší dobu, jde tedy o poměr obdobný poměru rodinnému, proto bez ohledu na to, že tito dva poškození nejsou pokrevně příbuzní se zemřelým, měla být i jim přiznána náhrada škody jako ostatním pozůstalým a rovněž odškodnění nemajetkové újmy. Odvolání je doplněno rodinnou fotografií, z níž je zřejmé, že rodina fungovala na podkladě skutečných citových vztahů. Totéž vyplývá z profilu zemřelého na Facebooku, který je rovněž k odvolání přikládán. Odvolatele

žádají, aby odvolací soud v příslušných výrocích napadený rozsudek zrušil a jejich návrhům na odškodnění v plném rozsahu vyhověl.

Krátce před odvolacím řízením obžalovaný předložil nový znalecký posudek z oboru silniční dopravy a navrhl, aby tímto posudkem a výsledkem jeho zpracovatele Ing. Tomáše Kubeše bylo doplněno dokazování.

Krajský soud tomuto návrhu vyhověl a ve veřejném zasedání tento důkaz provedl. V písemném posudku znalec odpověděl na obhájcem položené otázky, ve veřejném zasedání závěry posudku zopakoval a k dotazům rozvedl. Rychlost vozidla Renault určil v rozmezí 81 až 99 km/hod., k rychlosti vozidla Nissan nejsou žádné objektivní podklady, zvolil proto podle svědeckých výpovědí rychlost 120-130 km/hod. Po rozboru nehodového děje vypočetl, že pokud jely Nissany se vzájemným odstupem 33-39 m, pak nelze vyloučit reakci řidiče Renaultu až na druhý z nich, tedy vozidlo obžalovaného. Pokud však jely v odstupu menším, jak je uvedeno v některých svědeckých výpovědích, pak musel řidič Renaultu reagovat na prvé, červené vozidlo Nissan, za nímž jelo vozidlo obžalovaného v těsném zákrytu. Znalec dále hodnotil z technického hlediska výpovědi svědků, přičemž k výpovědi svědka E[REDACTED] uvedl, že je technicky nepřijatelná, neboť tvrzení o vyhýbání se čtyřmi oblouky (vozidlo Renault) nekoresponduje s možnou vzájemnou viditelností protijedoucích vozidel. K otázce na dohlednost v místě nehody uvedl, že její přesné zjištění je obtížné, stanoví ji na 150 až 180 metrů. K technickému stavu vozu Renault poukázal na dřívější znalecká zkoumání, neboť sám toto vozidlo nemohl prohlížet, a dovodil, že technický stav vozidla byl nevyhovující. Dále uvedl, že v době, kdy obě vozidla Nissan předjížděla kolonu vozidel, některá z protijedoucích vozidel uhýbala k pravému okraji vozovky a vzhledem k její šíři se všechna tři vozidla vedle sebe vešla a k žádnému střetu nedošlo. Je otázkou právního hodnocení, proč řidič Renaultu strhl prudce řízení a vyjel mimo vozovku, když pro projetí Nissanů stačilo zajet na okraj vozovky.

Krajský soud poté z podnětu podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, odvolání však ani po doplnění dokazování a jeho zhodnocení důvodnými neshledal.

Okresní soud věnoval projednání věci potřebnou pozornost a provedl v hlavním líčení v souladu s trestním řádem všechny důkazy, které byly dostupné a k jejímu náležitému objasnění potřebné. Jeho skutkové závěry mají ve výsledcích provedeného dokazování spolehlivou oporu, a proto je i odvolací soud považuje za správné. Okresní soud své rozhodnutí také podrobně a přesvědčivě odůvodnil a v podrobnostech je možno na odůvodnění rozsudku odkázat.

Důkazní situace v předložené věci je poměrně obtížná, podle názoru odvolacího soudu se s ní však soud I. stupně správně vypořádal. Není sporu o tom, že příčinou nehody byla agresivní jízda rychlého sportovního vozu, který předjížděl kolonu vozidel v době, kdy v protisměru vyjel se svým vozem poškozený. Ten, aby odvrátil střet, strhl řízení doprava a ve smyku vyjel z vozovky do přilehlého svahu, kde se vozidlo přetáčelo, vypadla z něj jeho osádka a auto spadlo zpět k vozovce. Bez pochybností byly objasněny i tragické následky nehody, jimiž byly smrt řidiče Daniela R. a těžká zranění jeho spolujezdkyně Miroslavy Š. Zatímco vozidlo poškozených zanechalo stopy, umožňující znalecky jeho rychlost a pohyb poměrně přesně zjistit, sportovní vozy odjely bez zastavení, žádné jízdní stopy nezanechaly a pro posouzení jejich způsobu jízdy v kritickém okamžiku nejsou žádné objektivní podklady. Za této situace okresní soud zcela správně konstatuje, že znalecké posudky z oboru silniční dopravy jsou v tomto případě jen důkazy okrajovými, neboť všechny jejich závěry o jízdě rychlých vozidel v době kolizní situace jsou pouze hypotetické. Svá skutková zjištění proto důvodně opřel první soud především o svědecké výpovědi.

Způsob, jakým jel obžalovaný se svým bílým Nissanem GTR, svědek V. s tímto vozem v červené barvě, a v době před nehodou rovněž svědek Kislinger v BMW M3 a řidič H. v Audi R8, měl řadu svědků a dokumentuje ho rovněž videozáznam, natočený spolujezdkyní řidiče H. svědkyní P. Z těchto důkazů je zřejmé, že tyto výkonné vozy jely v poměrně hustém provozu velmi rychle, předjížděly ostatní vozidla, jedoucí v kratších kolonách přinejmenším rychlostí na hranici rychlosti povolené, a to i v době, kdy v protisměru jely jiné automobily, nedbaly na jejich varovné blikání a nutily řidiče v obou směrech uhýbat na krajnice. Tato neodpovědná hazardní jízda vyústila v posuzovanou nehodu v době, kdy vpředu jeli již jen svědek V. jako první a za ním v těsné blízkosti obžalovaný, zatímco další vozidla zůstala poněkud vzadu.

Zásadní námitky obžalovaného spočívají v tvrzení, že protijedoucí vozidlo řidiče R. ohrozil a přiměl k úhybnému manévru již první z těchto vozů, řízený svědkem V. Tvrdí, že jel za ním velmi těsně, což uvádí několik svědků, a poukazuje na znalecké posudky, v nichž je spočítáno, že je technicky nemožné, aby se stačil první vůz (svědka) zařadit zpět vpravo a druhý vůz (obžalovaného) zůstal ještě v protisměru. Okresní soud tuto obhajobu s poukazem na výpovědi svědků odmítl. O vlastním nehodovém ději vypovídala řada svědků a jejich výpovědi se – kromě shodného popisu bezohledné jízdy rychlých vozidel – v různých bodech odlišují, okresní soud však logicky opřel své závěry o výpovědi těch z nich, kteří sledovali situaci z bezprostřední blízkosti, tedy o výpovědi svědků R. a E. Svědkyně R. jela jako první v koloně předjížděných aut, situaci sledovala, viděla, že se za ní

„honí“ a předjíždějí rychlá auta, uhýbala jim doprava. Popsala, že se na ni přilepil červený Nissan, vzápětí ji předjel a vzdaloval se, najednou vedle ní bylo bílé auto a v protisměru jel Renault, ten v bezprostřední blízkosti (svědkyně uvedla nereálných 8-9 metrů) strhl řízení vpravo a ona sledovala ve zpětném zrcátku, jak vyjel ze silnice. Odstup mezi oběma Nissany nedokázala určit, setrvala však na tom, že červený vůz se stačil před ní zařadit. Ze svého výše posazeného sedadla sledoval situaci řidič dodávkového vozu Pavel E. Podle jeho slov se přičítal červený Nissan, řidič Renaultu se mu vyhýbal a snažil se srovnat řízení, vzápětí se přičítal druhý Nissan, řidič Renaultu strhl řízení doprava a vyletěl ze silnice. Odstup rychle jedoucích vozů svědek odhadl na 30 až 50 metrů. Podle obou těchto výpovědí bezprostředních svědků byl vozem, který přiměl poškozeného k prudkému a pro něj osudnému manévru, vůz obžalovaného, jakkoliv není pochyb o tom, že i prvé vozidlo řidiče V. představovalo pro něj ohrožení. Bez významu není ani strohá výpověď poškozené Š., jejíž poslední vjem byla slova řidiče R. „tam se tři nevejdeme“ a pohled na bílé auto proti nim. Znalecké posudky Ing. Kučery, Ing. Žaluda a Ing. Kubeše shodně uvádějí, že při vzájemném odstupu 30 a více metrů bylo možné, aby se prvé vozidlo Nissan stlačilo zařadit, zatímco druhé ještě tvořilo překážku v protisměru. Obsah těchto důkazů ve svém souhrnu poskytuje spolehlivý podklad pro skutkový závěr prvního soudu, podle něhož je viníkem nehody obžalovaný. Obžalovaný prvnímu soudu vytýká, že nevzal v úvahu další svědecké výpovědi, z nichž by se daly vyvodit jiné okolnosti. Pokud jde o odstup vozů Nissan, skutečně několik svědků uvedlo, že jely jen několik metrů za sebou, nicméně, jak dokládají svědci shora jmenovaní, v kritických okamžicích tomu tak nebylo. Na videozáznamu předchozí jízdy je patrné, že obě vozidla jela blízko za sebou, jejich vzájemná vzdálenost nebyla však vždy stejná. Stejně tak svědectví dalšího protijedoucího řidiče R., že proti němu jelo červené vozidlo, jemuž uhýbal, nijak nevylučuje, že vzápětí jedoucí vozidlo bílé (kterého si tento svědek vůbec nevšiml) bylo tím, které přimělo poškozeného k prudkému stržení volantu.

Další okruh námitek obžalovaného se týká tvrzení, že poškozený R. nese na nehodě spoluzavinění, neboť řídil vozidlo ovlivněn drogou, a nedokázal se na dostatečně široké silnici vozidlům, předjíždějícím po středě vozovky, bez kolize vyhnout, tak jak to udělali řidiči jiných protijedoucích vozidel. I tyto námitky je nutno odmítnout. Pokud jde o ovlivnění drogou, bylo v krvi poškozeného prokázáno jen velmi malé množství aktivních kanabinoidů, takže není důvodu usuzovat na jeho výraznější ovlivnění. K jeho možností nehodě zabránit pak nutno uvést, že šlo o řidiče vozidla, jedoucího ve svém jízdním pruhu přiměřenou rychlostí, který po vyjetí z horizontu uviděl proti sobě vysokou rychlostí příjíždějící vozidlo, blokující jeho jízdní pruh. Právě vysoká rychlost blížících se vozů limitovala možnost jeho včasné a přiměřené reakce, jakkoliv, v klidu změřeno, je jasné, že při dané šíři silnice mohl vyhnutím se

zcela vpravo jejich průjezd bez kolize umožnit. Nebylo však prokázáno, že potřebný čas na běžný úhybný manévr měl, a i pokud by tomu tak bylo, nelze mu přičítat spoluzavinění, jestliže ho provést nedokázal. Názor, prezentovaný obžalovaným, totiž že každý z řidičů v protisměru se jim mohl vyhnout a je jeho (protijedoucího řidiče) vina, pokud to neučinil, nelze akceptovat. Dodát možno, že špatný technický stav vozidla poškozených, totiž nadměrně opotřebované přední pneumatiky, žádný ze znalců nepovažoval za příčinu nehody, neboť shodně uvedli, že při tak prudkém manévru, jaký řidič provedl, by vyjetí vozidla ze silnice nezabránilo ani pneumatiky v bezvadném stavu.

Okresní soud správně odmítl i námitky, týkající se spoluzavinění poškozených na následcích nehody v důsledku pochybností, zda byli při jízdě připoutáni. Fotodokumentace z místa nehody dokládá, že oba pásy byly po nehodě vytažené, tedy nebyly navinuté, a to nasvědčuje připoutání řidiče i spolujezdkyně. Pás řidiče byl ve sponě poškozený, přičemž znalci nevyloučili, (Ing. Kučera to uvedl jednoznačně, Ing. Hanzlík to připustil) že k tomuto poškození došlo až v průběhu nehodového děje, kdy vozidlo naráželo do svahu a převracelo se, stejně tak nelze vyloučit, že v průběhu tohoto pohybu se připoutaná osoba z pásu vyvlékla. Připoutání poškozené Š. [REDAKCE] nevyklučuje ani znalkyně MUDr. Tatičová, která v lékařské dokumentaci nezjistila na jejím těle poranění, která při střetu vozidel obvykle způsobí zapnutý bezpečnostní pás. V tomto případě nešlo o čelní náraz, kdy má logicky zapnutý pás nejvyšší účinky a zanechává proto výrazné stopy na těle připoutaného, kromě toho při mnohočetných vážných zraněních poškozené nemusela být při prvotním ošetření věnována pozornost méně závažným povrchovým poraněním. Jestliže proto poškozená Miroslava Š. [REDAKCE] opakovaně jednoznačně uvedla, že oba byli při jízdě připoutáni (vždycky se poutali), právem vzal okresní soud za prokázané, že tomu tak bylo.

Krajský soud tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že skutková zjištění, která okresní soud na základě obsáhlého dokazování dovodil, jsou správná a nevzbuzují pochybnosti. Vina obžalovaného na posuzované nehodě a jejích následcích byla i podle posouzení odvolacího soudu spolehlivě prokázána, jakkoliv je zřejmé, že k celkově nebezpečné situaci, ohrožující nejen poškozené, nepochybně přispělo i počínání řidiče druhého sportovního vozidla svědka V. [REDAKCE]

Právní posouzení prokázaného skutku odpovídá platné právní úpravě a v tomto směru lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Výrok o vině přečiny usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1,2 tr. zákoníku a těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1,2 tr. zákoníku je bez vad.

Okresní soud nechyboval ani při rozhodování o trestu. Podrobně rozvedl okolnosti, z nichž dovodil, že v tomto případě je namístě uložení již citelného trestu, a s jeho úvahami se krajský soud ztotožňuje. Šlo o vědomé a krajně nebezpečné porušování pravidel silničního provozu, ohrožující ostatní jeho účastníky. Prokázaná hazardní a bezohledná jízda obžalovaného, která měla tragický a neodčinitelný následek, jiné potrestání neumožňuje. Trest byl ukládán v rámci trestní sazby od jednoho roku do šesti let odnětí svobody jako trest úhrnný za dva přečiny, a okresní soud dostatečně přihlédl k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, jestliže vyměřil trest v polovině této sazby. Pro jeho výkon byl v souladu se zákonnými pravidly obžalovaný správně zařazen do věznice s dohledem. Důvodně byl uložen rovněž víceletý trest zákazu řízení motorových vozidel, tak jak to odpovídá charakteru prokázané trestné činnosti a řidičskému selhání obžalovaného. Celkově nelze zvolený postih považovat za nepřiměřeně přísný, a jen takový by odvolací soud mohl z podnětu odvolání obžalovaného zmírnit (§258 odst. 1 písm.e/ tr. řádu).

Krajský soud tedy neshledal v postupu prvního soudu ani v napadeném rozsudku žádné vady, které by šly k tíži obžalovaného a jeho odvolání proto jako nedůvodné zamítl.

Úspěšné nebylo ani odvolání poškozených. Okresní soud se správně vypořádal s jejich návrhy na odškodnění a své rozhodnutí i v tomto výroku podrobně odůvodnil. Krajský soud se jeho závěry ztotožňuje. Okresní soud vyšel z názoru, že poškozený Daniel R. ■■■ nenese žádné spoluzavinění na nehodě a jeho pokrevním příbuzným proto přiznal v plné výši všechny částky, o kterých nejsou žádné pochybnosti. Správně však odkázal tyto pozůstalé na občanskoprávní řízení s nárokem na další odškodnění podle § 13 odst. 2 občanského zákoníku. Rozhodování o další náhradě za nemajetkovou újmu vyžaduje další důkazy, je třeba blíže zkoumat rodinné prostředí, poměry, v jakých zemřelý žil a na druhé straně i poměry obžalovaného a jeho majetkové a výdělkové možnosti. Pro takové dokazování, zvláště v důkazně obtížné věci, v trestním řízení není prostor, neboť jeho účelem je v rozumné době dospět k rozhodnutí o vině obžalovaného.

Poškozená Miroslava Š. ■■■ byla napadeným rozsudkem správně odškodněna v nevyšší možné míře odpovídající provedeným důkazům.

Poškození Hana R. ■■■, manželka otce zemřelého, a její syn Tomáš F. ■■■ byli z důvodů, které správně uvádí první soud, právem se svým nárokem na náhradu škody odkázáni v plném rozsahu na občanskoprávní řízení. Nejsou pokrevní příbuzní zemřelého poškozeného a jejich vztah k němu nebyl blíže objasněn, přičemž tvrzení, že s ním žili ve společné domácnosti, patrně neodpovídá skutečnosti, jestliže poškozený podle dostupných údajů žil

s Miroslavou Š[REDAKOVANÉ]. V každém případě okresní soud neměl žádné podklady k tomu, aby jejich návrhům vyhověl, postup podle § 229 odst. 1 tr. řádu (nikoliv § 228 odst. 1, jak je uvedeno zřejmě písarskou chybou v rozsudku) byl proto na místě.

Krajský soud tedy nezjistil žádné vady ani ve výroku o náhradě škody, a proto odvolání poškozených Leona R[REDAKOVANÉ], Hany R[REDAKOVANÉ], Jakuba R[REDAKOVANÉ], Natálie R[REDAKOVANÉ], Dominika R[REDAKOVANÉ] a Tomáše F[REDAKOVANÉ] jako nedůvodné zamítl.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od jeho doručení podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

V P r a z e dne 7. května 2013

JUDr. Jitka Sochorová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Suchardová

